

Een oude en eerbiedwaardige, maar weinig gekende instelling op onze kust is de Zeereddingsdienst, te Oostende beter gekend onder de naam van "Permerensje". Van georganiseerde en gelegaliseerde reddingsacties is pas de laatste twee eeuwen sprake. Zo legde in Nederland een Ordonnantie op een stuk van Pilotage uitgevaardigd in 1725 voor het eerst de plicht vast om hulp te verlenen bij schipbreuken, terwijl in Engeland in 1752 een wet gestemd werd die het helpen van schipbreukelingen tot een plicht maakte.

Voor die tijd gold het overgeleverde en min of meer wettelijk geregelde strandrecht, waarbij het eerder om schip en lading dan om schipbreukelingen te doen was. (In ons land is tenandere nog steeds een edikt van Keizer Karel V van kracht (10-12-1547) voorschrijvende dat gestrande goederen een jaar na het stranden eigendom van de staat worden).

Op het einde van de 18de eeuw en het begin van de 19de eeuw gingen verschillende West-Europese landen over tot het oprichten van kust- of zeereddingsdienstend, meestal gebaseerd op vrijwilligerschap. In tegenstelling met die landen werd de zeereddingsdienst in België van het eerst af een staatsdienst. Dat is zo in zijn werk gegaan. Na de oprichting in 1824 van de Zuid-Hollandse Maatschappij tot redding van schipbreukelingen viel de Vlaamse kust onder het werkingsgebied van deze maatschappij. Het gelukte hen echter niet meer voor de afscheiding van Nederland, aldaar reddingstations op te richten.

Enkele jaren na de onafhankelijkheid nam de Belgische regering echter een initiatief in die zin, en werd bij Koninklijk Besluit van 30 oktober 1838 een zeereddingsdienst opgericht.

In dit besluit werd bepaald dat, op staatskosten, een dienst van reddingsboten werd opgericht aan de kust van West-Vlaanderen en reddingsstations werden gevestigd te Oostende, Nieuwpoort, Blankenberge, Heist of Knokke. Bij Koninklijk Besluit van 14 maart 1840 werd de reddingsdienst aan de kust van West-Vlaanderen samengevoegd onder het Bestuur van het Loodswezen.

De Zeereddingsdienst ressorteert thans onder het Bestuur van het Zeewezen en van de Binnenvaart, Directie van het Loodswezen te Oostende. De algemene leiding is toevertrouwd aan de Nautische Directeur, die tevens hoofd is van de diensten van het Loodswezen, Kust en Scheldemonding.

Momenteel bestaan langs de kust nog drie reddingsstations, namelijk te Oostende, Zeebrugge en Nieuwpoort.

Het personeel van de reddingsstations, dat behoort tot het personeel van het Loodswezen en tevens de functie van vrijwillige redder uitoefent wordt in stormwacht (permanentie = naam die de oorsprong was van de Oostendse uitdrukking PERMERENSJE) bijeengeroepen, wanneer de weersomstandigheden zulks noodzakelijk maken en in principie van zodra windkracht 6 à 7 Beaufort bereikt is. Bedoeld personeel wordt regelmatig getraind voor deze opdracht en heeft in de diverse reddingsstations een motorreddingsboot ter beschikking die voorzien is van het nodige reddingsmateriaal.

Als we het in het vervolg met een monnellach (vanwege de eigenaardige uitdrukking) over "'t PERMERENSJE" hebben, laten we dan even indenken dat deze oude instelling op onze Vlaamse banken reeds menig mensenleven redde.

A. VANDENBUSSCHE

HET HEEMKUNDIG MUSEUM IS GEDURENDE DE WINTERMAANDEN ELKE ZATERDAG GEOPEND
VAN 10 TOT 12 UUR.